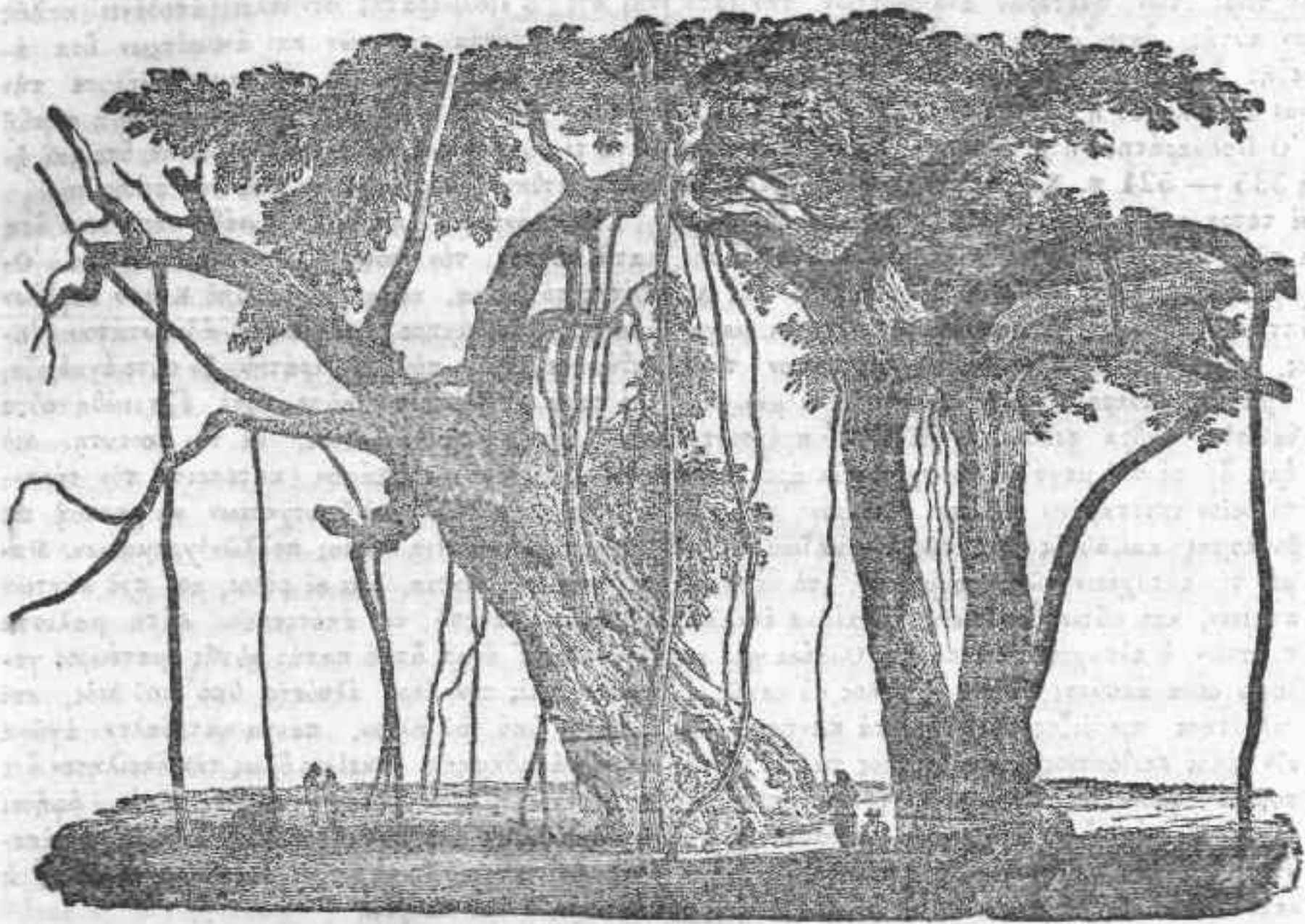

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΗΣ ΣΥΚΗΣ.

(Ficus Indica L.).

— ο —

Τὸ περιέργον τοῦτο καὶ μέγα δένδρον φύεται εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας· ὁ κορμὸς αὐτοῦ ἔχει πολλάκις πολλῶν μέτρων περιφέρειαν, τὸ δὲ φύλλωμα αὐτοῦ εἶναι ἀειθαλές.

Ἀλλ' ὅ,τι ἀποκαθιστᾷ τὸ δένδρον τοῦτο ἀξιοθαύμαστον εἶναι ὁ περιεργότατος τρόπος καθ' ὃν πολυπλασιάζεται. Ἐκ τῶν ὀριζοντεῖως κειμένων πρώτων καὶ κυρίων διακλαδισμῶν τοῦ κορμοῦ, γεννῶνται ῥίζαι μακρὰ αἰτίνες κυμαίνονται ὡς ἱμάντες ἢ κρέμανται ὡς ῥάβδοι, βαθμηδὸν δὲ μηκυνόμεναι φθάνουσι τὸ ἔδαφος, ὅπου εἰσδύουσαι διακλαδίζονται εἰς ἀληθεῖς ῥίζας, καὶ μετ' ὀλίγον παχύνονται καὶ μεταμορφώνονται εἰς ἄλλους ἀληθεῖς κορμούς, οἵτινες γεννῶσιν ἄλλας τοιαύτας ῥίζας, καὶ οὕτω καθεξῆς· ὥστε ἐν δάσος, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, δέν εἶναι ἢ ἐν καὶ μόνον δένδρον, ἢ ἐν δένδρον σχηματίζει ἐν δάσος.

ὑπὸ τὴν παχεῖαν σκιὰν τῆς Ἰνδικῆς συκῆς περιπατῶν ὁ περιηγητὴς θαυμάζει ἀληθῶς τὸ φυτικὸν ἐκεῖνο οἰκοδόμημα τὸ ὅποιον

ἐπὶ στερεῶν στηλῶν διηνεκῶς πληθυνομένων, καὶ παχυνομένων διὰ τῆς προνοίας τοῦ μεγάλου τῆς φύσεως ἀρχιτέκτονος.

Τὰ φύλλα τῆς συκῆς ταύτης κεῖνται κατ' ἐναλλαγὴν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν κλάδων· εἶναι ἑμισχά, ὠοειδῆ, ὀξύτενῃ, ἀκέραια, δερματώδη καὶ σπληνὰ. Οἱ καρποὶ τῆς εἶναι σφαιρικοὶ, ἐν τῇ ὠριμάνσει ἐρυθροὶ, ἐνίοτε δὲ φύονται ἀνὰ δύο εἰς τὰς κορυφὰς τῶν κλάδων, καὶ ἔχουσι γεῦσιν ἐν μέρει μὲν γλυκεῖαν, ἐν μέρει δὲ στυφὴν, διὸ καὶ μόνον ὑπὸ τῶν πτηνῶν εἶναι περιζήτητοι.

Ἡ ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ.

— ο —

Περιεργοτάτη καὶ σπουδαιοτάτη ἀνακάλυψις, ἐνδιαφέρουσα τὰ μέγιστα τοὺς νομισματολόγους, ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Ἀλδανῷ τῆς Παπικῆς ἐπικρατείας. Ἀμπελουργὸς τις σκάπτων εὔρε τὴν σφρα-

γίδα τοῦ Πολυκράτους. Ἐπειδὴ δὲ πιθανὸν ν' ἄγνο-
ωσι τινὲς τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν τὴν ἱστο-
ρίαν αὐτῆς, δανειζόμεθα παρὰ τοῦ Προδότου τὴν
ἐρεῖης διήγησιν, ἥτις ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ πόσον
εἶναι ἀξία λόγου ἡ ἀνακάλυψις.

Ὁ Πολυκράτης ἦτο τύραννος τῆς Σάμου κατὰ
τὰ 535 — 524 π. Χ., ὃ ἐστὶ πρὸ δύο χιλιάδων
καὶ τετρακοσίων περιέπου ἐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ πάντα
τὰ τῆς τυραννίδος αὐτοῦ, καὶ τοὶ βιαίαις οὐσίς,
ἐχώρουν κατὰ ῥοὴν, ὁ Ἀμασις, βασιλεὺς τῆς Αἰ-
γύπτου, μαθὼν ὅτι ὁ Πολυκράτης εὐτύχει μεγά-
λως, γράψας ἐπέστειλεν αὐτῷ εἰς Σάμον τάδε·
« Ἀμασις Πολυκράτει ὧδε λέγει· Ἡ ὑμὲν πυν-
» θάνεσθαι ἄνδρα φίλον καὶ ξεῖνον εὖ πρήτουντα·
» ἐμοὶ δὲ αἱ σοὶ μεγάλα εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι,
» τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὡς ἐστὶ φονερόν· καὶ κως
» βούλομαι καὶ αὐτὸς καὶ τῶν ἄν κήδωμαι, τὸ
» μὲν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προς-
» πταίειν, καὶ οὕτω διαφέρειν τὴν αἰδῶνα ἐναλλάξ
» π. ἡστῶν, ἢ εὐτυχέειν τὰ πάντα. Οὐδένα γάρ κω
» λόγῳ οἶδα ἀκούτας, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐ-
» τελεύτησε πρόρριζος, εὐτυχέων τὰ πάντα. Σὺ ὦν
» νῦν ἐμοὶ πειθόμενος ποίησον πρὸς τὰς εὐτυχίας
» τοιαύδε· φροντίσας τὸ ἂν εὖρῃς ἐόν τοι πλείστου
» ἄξιον, καὶ ἐπ' ὧ οὐ ἀπολομένῳ μάλιστα τὴν ψυ-
» χὴν ἀλγήσεις, τοῦτι ἀπόδαλε οὕτω ὅπως μη-
» κέτι ἤξει ἐς ἀνθρώπους. Ἦν τε μὴ ἐναλλάξ ἢ ἢ
» τῶπὸ τούτου αἱ εὐτυχίαι τοι ταῖσι πάθαισι προς-
» πίπτωσι, τρόπῳ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἄκρο· »

Ταύτην λαθὼν τὴν ἐπιστολὴν ὁ Πολυκράτης, ἐ-
σκέφθη πῶς νὰ ὑποχρεώσῃ τὴν τύχην, κατὰ τὴν
συμβουλὴν τοῦ φίλου Ἀμασιος, ὅπως μίξῃ τι τοῖς
ἀγαθοῖς λυπηρόν. Διὸ πληρώσας πεντηκόντορον ἀν-
δρῶν εἰσέδη εἰς αὐτὴν, καὶ ἐκέλευσε νὰ ἀναχθῇ εἰς
τὸ πέλαγος. Ἀφ' οὗ δὲ ἐμακρύνθη ἀπὸ τῆς νήσου,
ἐκβαλὼν τὸν δακτύλιον ἢ τὴν χρυσόδετον σφραγίδα
ἣν ἐφόρει, σμάρχιδον μὲν λίθον ἔχουσιν, ἔργον δὲ
εἶσαν τοῦ Σαμίου Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους αὐτῶν
ὁρέοντων τῶν συμπλόων ῥίπτει εἰς τὸ πέλα-
γος. » Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπανελθὼν εἰς τὰ οἰκεῖα
αὐτοῦ συμφορῇ ἐχρήτο », διότι ὑπερηγάπα τὸ κατα-
ποντισθῆναι.

Ἀλλὰ τὴν πέμπτην ἢ ἑκτὴν ἡμέραν ἔκτοτε, συν-
εῖη τοῦτο· ἀνὴρ ἄλιεὺς λαθὼν ἰχθὺν μέγαν καὶ
καλόν, ἠέλησε νὰ προσφέρῃ αὐτὸν τῷ Πολυκράτει,
καὶ ἐλθὼν εἰς ὄψιν αὐτοῦ εἶπε τάδε· Ὁ βασιλεῦ,
λαθὼν τοῦτον τὸν ἰχθὺν δὲν ἠέλησα νὰ τὸν φέρω
εἰς τὴν ἀγορὰν εἰ καὶ εἰμὶ ἀποχειροδιδώτης, διότι
μοὶ ἐράνη ἄξιος σοῦ καὶ τῆς σῆς ἀρχῆς· ὅθεν κομί-
σας δίδωμί σοι αὐτόν. Ὁ δὲ τύραννος ἠθελὲς ἀπε-
κρίθῃ· Κάλλιετα ἐποίησας, καὶ διὰ τοῦτο γνωρί-
ζων σοι χάριν διπλὴν διὰ τε τοὺς λόγους καὶ διὰ
τὸ δῶρον, σὲ προσκαλῶ ἐπὶ δεῖπνον.

Ἐνῷ δὲ ἔτεκνον οἱ θεράποντες τὸν ἰχθύν, εὗρον
ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτοῦ τὴν καταποντισθεῖσαν σφραγίδα,
καὶ ἔφερον αὐτὴν χαίροντες πρὸς τὸν Πολυκράτην.

Ὁ Πολυκράτης εἰδοποίησεν ἀμέσως τὸν Ἀμασιν
περὶ τοῦ γεγονότος· οὗτος δὲ πεισθεὶς ὅτι ἀδύνα-

τον νὰ ἀποφύγῃ τις τὸ μέλλον γίνεσθαι πρᾶγμα,
καὶ ὅτι ὁ Πολυκράτης δὲν θέλει ἀποθάνει καλῶς
ὡς κατὰ πάντα εὐτυχῶν καὶ ἀνευρίτκων ὅσα ἀ-
ποβάλλει, πέμψας κήρυκα εἰς Σάμον διέλυσε τὴν
ριλίαν. Ἐπρῆξε δὲ τοῦτο φοβούμενος μὴ συμβῇ
μέγα τι δυστύχημα εἰς τὴν Πολυκράτην, ὅτε καὶ ἡ-
θελεν αἰθάνεσθαι ἄκραν λύπην διὰ τὸν φίλον του.

Καὶ τῶντι τὸ δυστύχημα συνέβη μετὰ τινα ἔτη
κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· Ἀνὴρ τις Πέρσης Ὁ-
ροίτης τὸ ὄνομα, κατασταθείς ὑπὸ Κύρου Σαρδίκαν
ὑπαρχος, ἐπεθύμησε πρᾶγματος ἀδικιωτάτου. Ἐ-
πεθύμησε λαθὼν τὸν Πολυκράτην, ὃν οὔτε ἐγνώριζε,
καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου οὔτε ποτὲ ἐξηλιώθη οὔτε
κἂν λόγον ψυχρὸν ἤκουσε, νὰ τὸν φονεύσῃ. Διὸ
πέμψας ἄγγελον εἰς Σάμον, κατέπειτε τὸν τύραν-
νον διὰ κολακειῶν καὶ ὑποσχέσεων νὰ μεταβῇ εἰς
Μαγνητίαν ἵνα γίνῃ κύριος πολλῶν χρημάτων. Μά-
την καὶ τὰ μαντῖα, καὶ οἱ φίλοι, καὶ πρὸ πάντων
ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ τὸν ἀπέτρεπον. Αὕτη μάλιστα
ἰδοῦσα κατ' ὄναρ ὅτι ὁ πατήρ αὐτῆς μετέωρος γε-
νόμενος εἰς τὸν ἀέρα ἐλούετο ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ
ἐχρίετο ὑπὸ τοῦ ἡλίου, πάντα κατέβαλεν ἀγῶνα
ἵνα μὴ ἀποδημήτῃ. Ἐκεῖνος ὁμως τὴν ἠπειλήσεν ὅτι
ἂν ἐπιστρέψῃ σῶος θέλει, τιμωρῶν αὐτὴν, ἀζητεί
παρθενοῦσαν ἐπὶ πολὺν χρόνον· ἀλλ' αὕτη ἀπε-
κρίθη ὅτι προτιμᾷ νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ παρθένος ἢ
νὰ στερηθῇ τοῦ πατρὸς.

Παρακούσας λοιπὸν καὶ τῶν δεήσεων καὶ τῶν
συμβουλῶν ἀπεδήμησε· καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ὁροί-
την ἀνεσταυρώθη παρ' αὐτοῦ, ἐπιτελεσθέντος τοῦ
ἐνυπνίου τῆς θυγατρὸς· διότι ἐλούετο μὲν ὑπὸ τοῦ
Διὸς καταπέμψαντος βροχὴν, ἐχρίετο δὲ ὑπὸ τοῦ
ἡλίου προκαλοῦντος ἰδρώτα ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ.

Οὕτω ἐτελεύτησαν αἱ πολλαὶ εὐτυχίαι τοῦ Πο-
λυκράτους, καθ' ἃ προεμαντεύατο Ἀμασις ὁ Αἰ-
γύπτου βασιλεὺς (Ἡρόδ. Βιβ' Γ'. Κεφ. 40 — 43,
καὶ 122 — 125).

Ἡ λεπτομερὴς αὕτη καὶ περικαλλεστάτη σφραγὶς
μετεκομίσθη πολὺν χρόνον· ἐπεὶ εἰς Ῥώμην, ὅ-
που ὁ Πλίνιος καὶ ἴδε, καὶ ἤγγισε, καὶ ἐξηρεύνη-
σεν αὐτήν. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Αὐγουστος ἐνθεὶς
ἐντὸς χρυσίνου κέρατος ἀπέβλεπεν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν
τῆς Ὁμονοίας μεταξὺ πολλῶν ἄλλων βαρυτίμων
πραγμάτων.

Ἡ σφραγὶς αὕτη εἶναι μεγάλη ὡς πεντάδραχμον,
τὸ σχῆμα ἔχουσα μᾶλλον ἐπιμηκες. Φέρει δὲ λύ-
ραν περὶ ἣν (πρὸς τὰ ἄνω) βομβοῦσι τρεῖς μέλσται.
Κάτω δὲ, ἐκ δεξιῶν μὲν ὑπάρχει δελφίν, καὶ ἐξ ἐνω-
νύμων βοὸς κεφαλὴ· ὅπως δὲ πρὸς τὰ κάτω ἀνα-
γινώσκεται ἑλληνιστὶ τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου. Ἡ
ἐπιφάνεια τοῦ λίθου εἶναι ὀλίγον κοίλη καὶ ἀλαμ-
πῆς, αἱ δὲ γωνίαι τῆς γλυφῆς βεβλαμμέναι.

Πρὸς τὸν εὐρόντα τὸ πολυτίμιον τοῦτο κειμήλιον
περιηγητῆς τις Ἀγγλος προσέφερεν ἀμέσως τρια-
κοτὶς χιλιάδας δραχμῶν ζητῶν νὰ τὸ ἀγοράσῃ·
ἀλλ' ὁ εὐτυχὴς ἀμπελοργὸς προτίθεται, ὡς φαίνε-
ται, νὰ μεταβῇ εἰς Πετροῦπολιν ἐλπίζων ὅτι ὁ αὐ-
τοκράτωρ δέλει δώσει αὐτῷ τὰ διπλάσια.